

De Vlier

Ik heb iets met de Vlier. Ze is zo statig en streng in de winter, zonder haar blad, met haar staken die bijna recht omhoog groeien. In de lente en zomer daarentegen heeft ze een wollig, vriendelijk en vrouwelijk voorkomen met haar heerlijk geurende witte bloesems.

Ik pluk ze dan, manden vol, droog ze voor een lekkere thee in de winter (voor als ik me soms een beetje griepig voel) of ik maak er jam of vlierbloesemsiroop van.

Ze heeft meer aanbidders want Ria Loohuizen wijdde eens een heel boekje aan de Vlier (*Vlier in de fles*) en Annie MG Schmidt schreef eens:

*“Wanneer ik U een goede raad mag geven:
De vlier bloeit, het is mei. Vooruit pluk vlier!
Het is niet zo vaak mei meer in uw leven,
misschien nog dertig keer, misschien nog vier...”*

De Vlier is altijd in mijn buurt. Ze staat tegenover mijn huis in het bos waar ik op uit kijk, ze heeft besloten in mijn tuin te willen groeien en als ik de kinderen naar school breng, heb ik vaak het gevoel dat ik van Vlier naar Vlier aan het fietsen ben. Als iemand me de weg zou vragen zou ik misschien zeggen: “na de eerste Vlier links, dan net vóór de derde Vlier rechts etc..”.

De Vlier was een heilige boom vroeger en had zelfs als bijnaam “de apotheek”, vanwege haar veelzijdige geneeskrachtige werking. Je mocht haar niet zomaar zonder toestemming omkappen en als je haar takken verbrandde haalde je je pas echt de woede van vrouw Holle op je nek, want zij woonde in de Vlier. De mannen van de Gemeentelijke groenvoorziening hier in het dorp zijn hier duidelijk niet over ingelicht óf ze zijn erg dapper, want regelmatig zag ik ze zonder pardon een Vlier vellen. Ik heb nooit achterhaald hoe het ze in hun leven verder is vergaan, na het plegen van deze onheilsdaad.

Iedereen kent wel het sprookje van vrouw Holle en het spinnende meisje bij de magische put, die toegang gaf tot een andere wereld. Het sprookje met als thema: “Wie goed doet, goed ontmoet”. Vrouw Holle is de hoedster van spinsters en weefsters en het toeval wil dat ik, als ik zonder inspiratie zit voor mijn workshops of cursussen, altijd een uurtje achter mijn spinnenwiel kruip en als het ware weer volloop met ideeën.

Vroeger plantte men bewust een Vlier dichtbij het huis, want ze gaf bescherming tegen allerlei onheil zoals plagen, geesten, onweer, blikseminslag en... heksen. Wel vreemd dus dat juist een Vlier had besloten in mijn tuin wortel te schieten want ik had toch echt geen verhuiscapannen op dat moment.

Kortom, mijn verbondenheid met de Vlier is groot.

Ik was dus niet echt verbaasd dat ik, toen ik de binnenplaats van een boerderij in Zuid Frankrijk waar ik mijn vakantie zou doorbrengen, voor het eerst betrad, oog in oog stond met een enorme oude Vlier. Wat een welkom!

Ze groeide uit de zijkant van een put en daarnaast stond een oud spinnenwiel. Ik noemde haar "Dame Hiver", naar de Franse versie van vrouw Holle, wiens aanwezigheid niet te betwijfelen viel na het zien van dit sprookjesachtige tafereeltje.

En ik voelde me meteen thuis, dat begrijp je.....

Ingeborg Nienhuis (www.heelnatuurlijk.nu)
